

Дядечко Лось і зайченятко

Дядечко Лось задумливо брів осіннім лісом. День видався теплим, погідним; опале листя м'яко шаруділо під ногами. Пустуни сонячні зайчики так стрибали по золотому килимі, що у Лося ряботіло в очах. Але його це не дратувало — навпаки, тішило. Бо мав надзвичайно добру вдачу оцей дядечко Лось — справжній господар лісу і великого чагарника біля болота. Їжі для нього було вдосталь, місцина віддалена від дороги, і він почувався тут досить зручно.

Осінь дядечко Лось, звичайно, любив. Тільки ось таку — тиху і золоту. А коли вона починала сердитись, бурмоситись і рюмсати, настрої у нього псувався. Бо тоді доводилося перестоювати не-году під розлогою старою Вербою. Взагалі, розмовляти з тітонькою Вербою було досить-таки приємно, бо знала вона дуже багато. Проте у негоду Верба дрімала, і дядечко Лось, поклавши рогату голову на здоровенний відшліфований сучок, стояв сумирно. Власне, той сучок сам дядечко Лось і відшліфував своєю могутньою шиєю, бо й спати теж так любив. Тоді сни бачив дивні і загадкові.

